

oekonomisk Feil at flabe 1000 Landbrug saa smaa, at de aldeles intet Udbytte kunne afgive, men ene ernære og Lønne Arbejderbesætningen; han finder det endelig at være Uret mod Præsterne, at ville tvinge dem til at være Landmænd under Smaaparcellisters indknebne Raar (saa smaa Avlinger kunne nemlig yderst vanskeligt bortforpantes) og i Præstegaarde, der ere lemlæstede ved at Halvdelen af dem er nedrevet.

Derimod finder han det i sin Orden, naar de virkelig oversflødige Præstegaardsjorder med Beneficiariernes Minde efterhaanden bortarbejstes eller ogsaa bortforpantes paa 50 Aar ad Gangen mod Kornafgift efter Capitelstakt til Fordeel for Sognekaldet. Men at befordre dette vil blive Administrationens og ikke Lovgivningens Sag.

Til Forslaget om en ny § 11.

Dette af de samme Medlemmer stillede, nærmest ved det nærliggende Hensyn til Lov af 24de April 1860 om Afhændelse af beneficeret Gods fremkaldte Forslag fremgaaer af den allerede ved Forslaget til en ny Paragraph 10 antydede Betragtning, at, naar overhovedet en almindelig Lønningsregulering og Klassification af Embederne foretages, maae væsentlige og i øiensynlig og sikker Skikkelse ifølge en almindelig Foranstaltning fremtrædende Forandringer i den forudsatte Hjemmeindtægt medføre en Berigtigelse, hvorved ogsaa for den vundne sikre Indtægts Bekommende bortfalder den for Usikkerheden beregnede Nedsættelse af $\frac{1}{5}$. Medundertegnede Nielsen antager ifølge sin Opfatning af Sammenhængen inellem Kaldet og det dertil Henlagte, at den ved den her omhandlede Foranstaltning ved afskillige Kald opstaaende Indtægtsforøgelse bør komme dem selv tilgode.

Til Forslaget om en ny § 12.

Medundertegnede Borgen, Frandsen, P. Hansen og Skeel, der erkjende, at Afløsningen af Offer og Accidentser frembyder megen Vanstuelighed, men som desuagtet lægge særdeles Vægt paa, at der i nærværende Lov indflyder Bestemmelser, som give Udfligt til

endelig Ordning af disse Forhold, nære den Formening, at et tilfredsstillende Resultat med forholdsvis Sikkerhed for en ligelig Fordeling af Byrden kun lader sig tilvejebringe, naar Fordelingen foretages over det Hele paa een gang og med Hensyn til en bestemt Sum.

Denne Sum have vi, med billigt Hensyn saavel til Ydere som til Modtagere, troet at kunne ansætte til Gjennemsnits-Summen af de sidste fem Aars Indtægt med Fradrag af $\frac{1}{5}$, idet vi have for Die den Vægt, som begge Parter maae lægge paa, at denne Ydelse fra en ubestemt og flydende overgaaer til en fast Skat.

Ved Affattelsen af Risterne over Afsløsningssummerne have vi anseet det rigtigt, at der ikke ene gaaes ud fra Gjennemsnitssummen af de sidste 5 Aars Ydelse, hvorved mere eller mindre tilfældige Indflydelse paa Størrelsen af det frivillige Offer vilde blive slaaede fast for Eftertiden. Vi have troet, at de Hensyn, der ved Siden af det ovennævnte maatte gjøre sig gjældende, vare Folkemængde og Evne.

Bestemmelsen af, hvorvidt Afløsning skal finde Sted, have vi formeenet, kunde overlades $\frac{2}{3}$ af Communens Familiefædre, og Afsløsningssummen have vi troet, burde tilvejebringes ved Paaligning i Communen efter Evne og i Forhold til det, der tidligere maatte ansees for et for den Paagjældende passende Hvi-tidsoffer.

Vi have ogsaa her fastholdt det Princip, at disse Bestemmelser ikke faae Indflydelse for de ved Lovens Emanation i Embederne værende Præster.

Til Betynggelse mod muligt Tab for Geistligheden, som kunde flyde deraf, at de i Risterne over Afsløsningssummerne forholdsvis lavere ansatte Communer muligt kunde begjære Afløsning, medens de høiere ansatte kunde bibeholde det Bestaaende, have vi foreslaaet, at Afløsning over det Hele ved kongelig Resolution kan forordnes, naar Afløsning efter de fastsatte Regler er foregaaet for Halvdelen af Communerne.

Medundertegnede Bruun, J. Nielsen og Strøm erkjende, at Afløsning af Offer og Accidentser, hvormeget der end i Prin-